

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰατρικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρμαχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν
δημρείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΘΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιος δραχμῆς 80. Ἐξέμνητος
τοῦχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικής δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΛΛΑΜΕΝΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ σὺν
ἀποικαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθαιώτου μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Ἐκδοτικόν

Παρίσδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουλίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 34

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ Ἰουλίου Βέγγ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄν εἶχαν μάλιστα ἑλληθρο μὲ σκύλους ἢ ρέννους, σὺν αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονται οἱ κάτοικοι τῶν βορείων χωρῶν, θὰ περνοῦσαν τὴ λίμνη σὲ λίγες ὥρες, θάκοθον δσα ξύλα ἤθελαν καὶ θὰ τὰ κουβαλοῦσαν στὴ σπηλιά μὲ μεγάλη εὐκολία. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν οὔτε ἑλληθρο οὔτε ζῶα. Καὶ δὲν θάκοθον παρὰ δσα ξύλα θὰ μπορούσαν νὰ κουβαλήσουν.

Τότε ἔμως ἦρθε τοῦ Μόκου μιὰ καλὴ ιδέα.

— Κάνομε ἀμάξι τὸ μεγάλο τραπέζι; ἐπρότεινε.

Τὸ παραδέχθηκαν. Τὸ τραπέζι ἐκεῖνο εἶχε μᾶκρος δώδεκα πόδια καὶ πλάτος τέσσερα. Δὲν εἶχαν λοιπὸν παρὰ νὰ τὸ ἀναποδογυρίσουν, γὰ νὰ τὸ κάμουν ἀμάξι εὐρύχωρο, ποὺ εὐκολὰ θὰ μπορούσαν νὰ τὸ σέρνουν ἀπάνω στὸν πάγο.

Αὐτὸ ἔγινε. Τέσσερις ἀπὸ τοὺς μεγάλους ζεύχθηκαν στὸ αὐτοσχέδιο φορτηγὸ καὶ ξεκίνησαν κατὰ τὴς ὁκτώ.

Οἱ μικροί, μὲ τὴς μύτες κόκκινες ἀπὸ τὸ κρῦο, ἔτρεχαν καὶ σκιρτοῦσαν δλόγυρα σὰ σκυλάκια. Ἀλλωστε ὁ Πιστὸς τοῦς ἔδινε τὸ παράδειγμα. Κι' ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ βλέπη κανεὶς αὐτὰ τὰ παιδάκια, ποὺ ἦταν γεμάτα ζῶη καὶ ὀρεγία.

Ἀπὸ τὴ σπηλιά ὡς τὸ θάσος ἡ ἀπόσταση ἦταν μισὸ μίλλι. Ἐφτάσαν γρήγορα, ἔκοψαν ξύλα χοντρά καὶ φόρτωσαν τὰμάξι. Τὸ πετρωμένο χιονόστρωμα ἦταν τόσο ολισθηρὸ, ὥστε τ' ἀμάξι ἔτρεχε χωρὶς νὰ κοπιᾶζουσι ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἔσερναν. Ἐτσι, μπόρεσαν νὰ κάμουν δυὸ δρόμους ὡς τὸ μεσημέρι.

Μετὰ τὸ γεῦμα ξανάρχισαν τὴν ἐργασία. Δὲν ἐσταμάτησαν παρὰ ὅταν ἀρχίσεν νὰ νυχτώνη. Ἦταν ὄλοι κουρασμένοι. Κι' ἀφοῦ ἀναπαύθηκαν λίγο, ἔκοψαν τὰ ξύλα,

τὰ ἔσχιον καὶ τάβαλαν στὴν ἀποθήκη. Ἐπειτα ἔφαγαν καὶ πλάγιασαν.

Ἐξῆ μέρες τ' ἀμάξι κουβαλοῦσε κωσόξυλα, καὶ ἐπειδὴ ἡ σπηλιά δὲν τὰ χωροῦσε, πιά ἐστάθασαν ἕνα μεγάλο μέρος ἀπέξω.

Τὴν πρώτη ἑβδομάδα τοῦ Αὐγούστου τὸ θερμόμετρο κατέβηκε στυὸς εἰκοσιεπτὰ βαθμοῦς. Τόσο κρῦο ἔκανε, ὥστε ἅμα ἔδωκανε κανεὶς ἔξω, πάγωνε ἡ ἀναπνοή του. Κι' ὅταν τὸ χέρι ἀγγίξε μέταλλο, αἰσθανόταν κάψιμο σὰ νὰγγίξε φωτιά.

Δεκαπέντε μέρες τὰ παιδία ὑπέφεραν πολὺ. Ἀλλὰ οὔτε τῆρα δὲν ἀρρώσθησε σοβαρὰ κανένα.

Στὴς 16 Αὐγούστου ὁ καιρὸς κάπως

καλυτέρεψε. Τὸ θερμόμετρο ἀνέβηκε πάλι στυὸς δώδεκα βαθμοῦς — πάντα, ἐγνοσεῖται, κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Ὁ Δόνιφαν, ὁ Μπριάν κι' οἱ λοιποὶ μεγάλοι θέλησαν τότε νὰ κάμουν μιὰν ἐκδρομὴ ὡς τὴν ἀκτὴ ὅπου εἶχε ναυαγήσει τὸ Σλόμι.

Ἄν ξεκίνοῦσαν πρωτὶ, μπορούσαν νὰ γυρίσουν τὴν ἴδια μέρα.

Ἦθελαν προπάντων νὰ ἰδοῦν μὴν ἐσχίσθηκε ἡ σημαῖα ἀπὸ τοὺς ἀφοδρὸς ἀνέμους, γὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν μὲ ἄλλη, κι' ἀκόμα νὰ καρφώσουν μιὰ πινακίδα ποὺ νὰ λέγη ποῦ βρισκόταν ἡ σπηλιά, ἂν τυχὸν κανένα περαστικὸν κάρabi, βλέποντας τὴ σημαῖα, ἀποβίβαζε ναύτες γὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔδωσε τὴ συγκατάθεσή του. Τοὺς σύστησε μόνον νὰ γυρίσουν πρὶν νυχτώσει. Κι' ἡ μικρὴ συνοδεία ξεκίνησε στὴς 19 Αὐγούστου πρὶν ἀπ' τὴν ἀνατολή. Ὁ σόρανδς ἦταν καθαρὸς κι' ἕνα πρωτὶνὸ φεγγαράκι, στὸ τελευταῖο τοῦ τέταρτου, φώτιζε ἀκόμα μὲ τὴς γλωμὲς τοῦ ἀκτίνες. Δρόμος ἔξῃ μίλια δὲν ἦταν πρᾶγμα σκουβαλογια πόδια τόσο καιρὸ ξεκούραστα, καὶ μάλιστα πόδια ἐφηβικά.

Ὁ βάλτος ἦταν παγωμένος, ὥστε δὲν χρειάστηκε νὰ κάμουν τὸ γύρο. Κατὰ τὴς 9 βρέθηκαν στὴν ἀκτὴ. Ἀναπαύθηκαν λίγο, ἔφαγαν πολὺ κι' ὕστερα ἐξερεύνησαν τὴν ἀκτὴ σ' ὄλο τῆς τὸ μᾶκρος. Τ' ἀπομεινάρια τοῦ πλοίου δὲν φαινόνταν καθόλου, γιὰτι ὄλο ἐκεῖνὸ τὸ μέρος σκεπαζόταν ἀπὸ χιονόστρωμα τρία πόδια βαθύ. Ἡ θάλασσα ἦταν ἐρημὴ ὅπως πάντα. Ἡ σημαῖα ἔμως εἶχε κούρειασθῆ. Ὁ Βάξτερ ὕψωσε στὸ κοντάρι μιὰν ἄλλη καὶ κάρφωσε μιὰ πινακίδα ποὺ ἔδινε «τὴ διεθνοῦσι τοὺς», δηλαδὴ τὴ θέση τῆς σπηλιάς.

Κατὰ τὴς 2 ξανάρχισαν τὴν ἀριστοτερὴ ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ καὶ στὴς 4 ἔφθασαν στὴν «ἀποικία». Ὁ Δόνιφαν εἶχε σκοτώσει στὸ δρόμο κάμποσα πουλιὰ κι' ἐπειδὴ

Μετὰ τὸ γεῦμα ξανάρχισαν τὴν ἐργασία. (Σελ. 277, στ. α')

στο παραθαλάσσι, κοντά στη θέση του ναυαγίου, είχαν ιδεί πολλές φώκες, αποφάσισαν να πάνε και μιλά μέρη, όταν θα το συγχωρούσε ο καιρός, να τις κυνηγήσουν.

Την τελευταία εβδομάδα του Αυγούστου και την πρώτη του Σεπτεμβρίου, οι θαλάσσιοι άνεμοι δυνάμωσαν κι' ύψώθηκαν σημαντικά ή θερμοκρασία. Τα χιόνια άρχισαν να λιώνουν κι' ή επιφάνεια της λίμνης έσπαζε με κράτους φοβερούς. Από τη λίμνη, οι πάγοι, όσοι δεν έλυωσαν, παρασύρθηκαν προς το ποτάμι, συσσωρεύθηκαν και σχημάτισαν ένα διάφραγμα, που διαλύθηκε μόλις στις 10 του Σεπτεμβρίου.

Έτσι πέρασε κι' ο χειμώνας. Τα μαθήματα εξακολουθούσαν, το πρόγραμμα εφαρμόζονταν αυστηρά, τα παιδιά έδειχναν πειθαρχία. Ο Γόρδων ήταν ευχαριστημένος. Μόνο τον Δόλη άναγκάστηκε μια φορά να τον τιμωρήσει παραδειγματικά. Γιατί συχνά ο μικρός, πεισματάρης, δεν έκανε το χρέος του και δεν άκουγε από λόγια. Κι' ο άρχηγός τον καταδίκασε σε μαστίγωση.

Καθώς είπαμε κι' άλλου, οι Άγγλο-αδελφές μεταχειρίζονται αυτή την ποιητή που άλλους λαούς τους αποτροπιάζει. Ο Μπριάν, σ' Γάλλος, θέλησε να διαμαρτυρηθεί. Σκέφθηκε όμως ότι έπρεπε να σεβασθεί κι' αυτός την απόφαση του άρχηγού και σώπασε. Το κάτω-κάτω, αφού κι' ο Δόλης ήταν Άγγλος και δεν θεωρούσε τη μαστίγωση άτιμωτική, τι τον ένοιάζε αυτόν;

Έβαλαν κλήρο και τα καθήκοντα του «δημοσίου εκτελεστή των ποινών» έπεσαν στον Ουίλκοξ. Από το χέρι του λοιπόν έφαγε ο Δόλης κάμποσες ζυλιές. Κι' ή τιμωρία, σαν επίσημη, έκαμε τόση εντύπωση, ώστε ποτέ πια ο Γόρδων δεν βρέθηκε στην ανάγκη να τιμωρήσει κανένα.

Στις 10 του Σεπτεμβρίου έκλεισαν εξη μήνες από του Σάουμ έναυάγησης στις ακτές της νήσου Σαίρμαν.

(Ακολουθεί) Μεταφρ. Π. Γ. Φ. και Γρ. Ξ.

ΒΡΑΔΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Το βράδι κατεβαίνει Με βήμα σιγανό, μια ελαφινή σημαίνει καμπάνα, το σπερνό.

Σημαίνει κουρασμένη, βαθεία και μοναχή. Την ώρα αυτή πεθαίνει δω-κάπου μια ψυχή.

Κι' ένα τραγούδι φάνει στ' αυτιά μου μακρινό... Αυτό είναι πού με κάνει, μέσα μου να πονώ;

Θέλω να κλάψω, Θέ μου, κινά την ώρα αυτή, να κλάψω όσο ποτέ μου, κι' άς μήν ξέρω γιατί.

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΚΟΛΟΚΥΘΙΑΙ.

Έκεϊνο το βράδυ, — πάνε χρόνια πολλά, — έπαιζαν «Αιμίλια Γαλόττη». Ο μακαρίτης ο Άλεξιάνδης έκανε τον πατέρα. Ο Διονύσιος Ταβουλάρης τον πρίγκιπα.

Στο τέλος αυτής της τραγωδίας, — έργο του Γερμανού Δέσσινγκ, — ο πατέρας σκοτώνει την κόρη του, (γιατί και πώς, δεν είναι δική μας δουλειά) τη στιγμή εκείνη μπαίνει ο πρίγκιπας, τον ρωτά «τί έκαμες, δυστυχή!», εκείνος του δίνει την απάντηση και πέφτει ή αύλαια.

Ο Άλεξιάνδης λοιπόν είχε σκοτώσει την Αιμίλια και περίμενε να βγεί ο Ταβουλάρης. Αιτός όμως, στο καμαρίνι του, είχε μεγάλη συζήτηση με ήθοποιούς και δημοσιογράφους. Του κάκου ο «όδηγός» του φώναζε και του ξαναφώναζε να βγεί. «Έφτασα!» απαντούσε ο Ταβουλάρης και συζητούσε...

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η Νταϊζή μ' εκπληξή της έβλεπε ότι το κορίτσι αυτό, που το νόμιζε τόσο ξένοιαστο, είχε τόσες σκέψεις κι' έγνοιες στο κεφάλι του.

— Δεν το πίστευα πώς υπάρχουν δυστυχισμένοι άνθρωποι μέσα σ' αυτό το παλάτι, είπε με άφέλεια.

«Δύο πορτρέτα του μεγάλου ζωγράφου Βίν Λίζκ...»

— Άλλοι είναι ακόμα πιο δυστυχισμένοι! Νά, ή λαίδη Διάνα, που με ρώτησες.

— Είναι δυστυχισμένη κι' αυτή;

— Άκουσε και κρίνε: Πριν από δέκα χρόνια, ή λαίδη Διάνα ήταν ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα της Άγγλίας. Οραία, με τεράστια περιουσία, με ένδοξο άντρα και μ' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.

Σε μια μέρα μέσα, τα έχασε όλα! Ο λόρδος Έρλινγκτον, που ήταν αξιωματικός του ναυτικού, πήγε με αποστολή στην Αμερική κι' ή λαίδη έμεινε μοναχή της με το κοριτσάκι της. Μια μέρα έρχεται ένας ναύτης και της λέει πως ο λόρδος Έρλινγκτον ήταν τραυματισμένος σοβαρά και ζητούσε τη γυναίκα του. Η

λαίδη φεύγει άμέσως για το Λονδίνο, αλλά δε βρίσκει κανέναν εκεί.

— Κανέναν;

— Κανέναν! Ήταν ψέμμα και παγίδα, για να τη διώξουν και να τη χωρίσουν από την κόρη της.

— Μά με ποιό σκοπό;

— Θα (δής: Γυρίζει άμέσως εδώ, μά το κακό είχε γίνει πια. Την ώρα που έ-

λειπε, κάποιος κακοβόρος έβαλε φωτιά στην κάμαρα της μικρούλας και το παιδί χάθηκε μέσα στην πυρκαϊά.

— Τι φοβερό! είπε ή Νταϊζή τρομαγμένη. Και ποιός έκανε αυτό το έγκλημα; Τόν βρήκαν;

— Όχι! Ο λόρδος Στάρλυ έβαλε κι' έφαξαν παντού, αλλά του κάκου. Ήταν ξάδελφος της λαίδης Διάνας και το δράμα αυτό τον πείραζε πολύ. Λέγουν πως από τότε έγινε έτοι άγριος και νευρικός.

— Έδώ μέσα έγιναν όλ' αυτά; — Έδώ μέσα. Κοίταζε το μικρό πύργο δεξιά: έχει ακόμα τα σημάδια της πυρκαϊάς. Έκει ήταν το δωμάτιο του παιδιού.

— Κι' ή μητέρα τί απόγινε; ρώτησε ή Νταϊζή.

— Έχασε το λογικό της ή καιμένη, απάντησε ή Λουίζα λυπημένη. Ίώρα βρίσκεται σ' έναν πύργο στη Σκωτία, ολομόναχη. Ο άντρας της δίχως άλλο έχει χαθεί μαζί με το καράβι του, γιατί δεν τον ξαναείδε κανένας από τότε...

Είδες που ξεχάσαμε να φέρομε ψωμί στα πουλιά; Κοίταξε τα πώς περιμένουν να τους ρίξουμε!

Τα τελευταία λόγια τα είπε πιδ δυνατά κι' ή Νταϊζή την κοίταξε, απορώντας γι' αυτή την αλλαγή. Άλλά τη στιγμή εκείνη άκουσε πατημασιές κι' ένας άνθρωπος πέρασε κοντά στον πάγκο, όπου είχαν καθίσει.

Ήταν ψηλός και το πρόσωπό του φανέρωνε άμέσως άνθρωπο πονηρό.

Έκαμε μια βαθειά υπόκλιση, έρριξε μια ματιά στη Νταϊζή κι' έφυγε.

— Πώς μου δίνει στα νεύρα, αυτό το υποκείμενο! είπε ή Λουίζα θυμωμένη. — Αιτός είναι ο Τζέκιν, που μου λέγατε;

— Νά! Αιτός είναι, σά να λέμε, ο δεσμοφύλακός μας εδώ μέσα! Αιτός μπορεί να κάνει τα μεγαλύτερα κακούργηματα για χατήρι του άφεντικού του.

Σηκώθηκε τότε, χωρίς να δώσει περισσότερες εξηγήσεις.

— Τώρα, είπε, πάμε να ιδούμε τον πύργο.

Ανέβηκαν τη μεγάλη σκάλα, που έβγαζε στην ταράτσα και μπήκαν στη σάλα της υποδοχής, που έπιασε όλη τη φάτσα του πύργου.

Τα παράθυρα ήταν ολόανοιχτα και το λαμπρό φως της ζεστής ημέρας έμπαινε άφθονο και λαμποκοπούσε επάνω στις πανοπλίες, στα βενετσιάνικα γυαλικά, στα χρυσαφικά και στους καθρέφτες, που είχαν τρασάνισει από την πολυκαυρία.

Πέρασαν ύστερα σ' άλλες στοές, όλες στολισμένες με τη μεγαλύτερη πολυτέλεια. Άλλά ή Νταϊζή είχε ιδεί τις βασιλικές συλλογές του Πύργου του Λονδίνου και δεν έβρισκε τίποτε καινούργιο.

Ή στοά με τα πορτρέτα της έκανε μεγαλύτερη εντύπωση. Της φαινόταν

σά νάβλεπε εκεί καλίες γνώριμες μορφές. Μερικές λεπτομέρειες από μια στολή ή όρισμένες παράξενες φυσιογνωμίες της έδιναν μιάν εντύπωση «σά να τα είχε ξαναείδει», και στάθηκε ώρα κοιτάζοντας τα πορτρέτα, ενώ ή Λουίζα άπορούσε γι' αυτό, γιατί ή ίδια δεν έβρισκε κανένα ενδιαφέρον στις άγνωστες αυτές φυσιογνωμίες.

Στην άκρη της στοάς, ή Νταϊζή κοίταζε περίεργα το πορτρέτο ενός μαυροφορεμένου άντρα, που τα χαρακτηριστικά του θα ήταν όμοια, αν έλειπε ή μοχθηρή έκφραση, που άγριευε το πρόσωπό του. Είχε τα μαλλιά κομμένα κοντά, κατά το έθιμο των Πουρτανών, που έδωσε άφορμή να τους ονομάσουν «Στρογγυλοκεφάλους». Ένα βαρύ κι'

άπλο ξιφος κρεμόταν από την πέτσινη ζώνη του.

Η μορφή αυτή έμοιαζε, σαν ξένη μέσα στις άλλες, που ήταν αγαθές και όμοιες. Η Νταϊζή ανατρίχιασε μπροστά στην άσχημή αυτή ματιά και ρώτησε ζωηρά τη Λουίζα:

— Ποιός είν' αυτός;

— Είναι ο άφέντης του Χουάιτ-Γκέιτ, απάντησε ή Λουίζα γυρίζοντας άλλο το βλέμμα.

— Ο λόρδος Στάρλυ!

Κοίταζε πολύ την άγρια αυτή μορφή, που ήταν σαν να κρατούσε μαγνητισμένη την προσοχή της. Άπ' όσα είχε ακούσει να λένε γι' αυτόν, τον φανταζόταν σαν ένα φοβερόν άνθρωπο.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ.]

ΑΒ'.

— Έ! σταθήτε! τους φώναζε με τη βροντερή φωνή του το Στοιχίο.

Η Ρήνα κι' ή Μαρίνα στάθηκαν κοκκλωμένες.

— Έλάτε δω! τους είπε το Στοιχίο Σας ξέρω!.. Είσαστε δυο κακοκόριτσα, δυο ξιζάνια, που δεν έχετε στο νου σας παρά το κακό και πολλά κακά έκαματε στον κόσμο!

Αναστατώσατε την ξηρά και τώρα τα βάλατε και με τη θάλασσα. Ά, μά όχι! Φτάνει πια! Η θάλασσα θα σας εκδικηθεί.

Και λέγοντας αιτός, το Στοιχίο έδωσε μια με το καμάκι του της Ρήνας και την πέταξε στη θάλασσα. Η Μαρίνα πρόφτασε και τ' έβαλε στα πόδια. Άμ' άκουσε όμως τις φωνές της άδερφής της, δεν της βάσταξε ή ψυχή να φύγει, παρά γύρισε, αν ήταν τρόπος να τη γλυτώσει. Και μη βλέποντας το Στοιχίο, που είχε κρυφτεί πίσω από κάτι άψηλά θαλασσοκόρα, ξεθάραψε, προχώρησε ως την άκρη της εξέδρας, έσκυψε κι' άρπαξε τη Ρήνα απ' τα μαλλιά...

Άλλά πού να τη σηκώσει! Η Ρήνα ήταν πιδ μεγάλη απ' αυτή, έπειτα τη βάραιναν ακόμα και τα βρεμένα της ρούχα. Έτσι με το βάρος της τράβηξε τη Μαρίνα και μελούμ! έπεσε κι' αυτή στη θάλασσα.

— Όρα! έκαμε το Στοιχίο πού τις παραμόνευε. Φάρσες θέλατε; Όρίστε και μια φάρασα για σας! Και τώρα ξεμπερδέψετε όπως μπορείτε. Έ, αν έχετε τύχη κι' αν έχετε καλό κολύμπι... γλυτώστε, χαλάλι σας!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΡΩΜΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

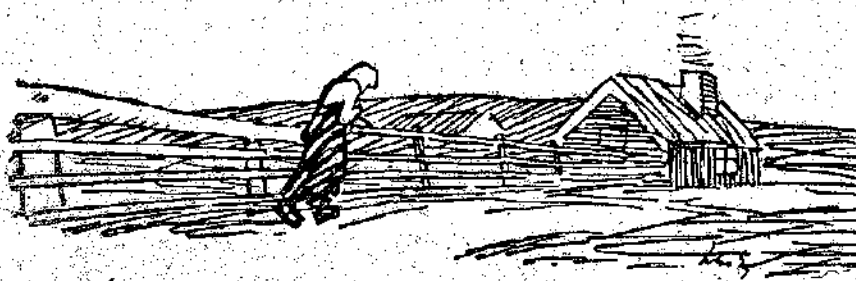
ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑΚΙ

Αγαπητοί μου,

ΚΩ ένα νεαρόν άνιψιό που έμπορευεται. Από πολύ μικρός είχε μεγάλη κλίση στο έμποριο. Παιδάκι πέντ' έξη χρονών, είχε μάθει να φτιάχνει μελάνη. Από τί, δεν θυμώμαι τώρα. Θυμώμαι μόνο, που επειδή τον έβλεπε να φτιάχνει πολλή, ή θειά του του έλεγε: «Μα τί τή θέλεις τόση;». Έσ' καλά-καλά άκόμα δεν γράφεις... Κι' ο μικρός τής άπαντούσε: «Και δεν τήν πουλώ, άν μου πετύχη; Η μελάνη έχει λεπτά... Σέ δλα; βλέπετε, ή κλίση είναι το πρώτο. Το παιδι αυτό μεγάλωσε, τελείωσε τήν Έμπορική Σχολή, — τί άλλο; — έμαθε γλώσσες, έργάστηκε σ' έμπορικό γραφείο και σήμερα μπορεί να μη φτιάχνει μελάνη, έχει όμως γραφείο δικό του, φέρνει διάφορα έμπορεύματα απέξω, κι' αντιπροσωπεύει πολλούς μεγάλους βιομηχανικούς οίκους τής Εδρώπης και τής Αμερικης. Κερδίζει... κι' εγώ δεν ξέρω πόσα το χρόνο, εγώ μόλις είναι είκοσιπέντε χρονώ. Κι' έπειδή έχει όνομα στον έμπορικό κόσμο για τίμιος και δραστήριος, — το όνομα, βλέπετε, βγαίνει πιο εύκολα κι' απ' το μάτι, και το καλό όνομα και το κακό, —καθεμέρα ο άνιψιός μου λαβαίνει από πάντοτε προτάσεις γι' αντιπροσωπείες. Δέχεται όσες τής κρίνει συμφέρουσες; άπορρίπτει όσες δεν του άρέσουν. Κι' αυτό με τήν πρώτη που λένε, χωρίς να πολυσκεφθώ. Γιατί ξέρει, καταλαβαίνει κι' έχει κίβλα πείρα άρκετή. Αυτές τής ήμέρες όμως έλαθε και μια πρόταση που τόν έφερε σ' άμνηχανία. Κι' ήλθε προχθές να μου τήν πη και να με συμβουλευθώ. — «Ω, και τί ξέρω εγώ απ' αυτά τα πράγματα, παιδι μου; του είπα. — Μα το ζήτημα δεν είναι καθαυτό έμπορικό, μου άποκρίθηκε. Πρόκειται, θεϊς μου, για τήν πρόοδο τής πολιτισμένης ανθρωπότητας στο μέλλον! Και μου φαίνεται πως μπορείτε να κρίνετε σεις αν θα εξελιχθώ έτσι όπως μου γράφουν αυτοί οι κύριοι από τήν Αμερική. — Μα τί σου γράφουν λοιπόν; — Άκούστε. Καί μου διάβασε, μεταφράζοντας, ένα μεγάλο άγγλικό γράμμα. Του έγραφαν να αναλάβω από τώρα τήν αντιπροσωπεία ενός μεγάλου μελλοντικού Έργουσαίου, που θα κατασκεύαζε προνομιά και θα σκορπούσε σ' όλο τον κόσμο ιδιότυπα αεροπλάνα. Και του έλεγον πως ή μέλλουσα επιχείρηση ήταν πολύ σπουδαία και θα είχε αφάνταστα κέρδη, γιατί «ύστερ' από λίγα χρόνια, κάθε εύπορος άνθρωπος, κάθε

καλό σπίτι, θα έχη και το αεροπλάνο του, όπως σήμερα έχει το αυτοκίνητό του». Θα γίνουν ακόμα εταιρείες συγκοινωνίας, για μέσα στις πόλεις ή για τα περικόρια, με μικρά επιβατικά αεροπλάνα, που να χωρούν λίγους ανθρώπους, όπως είναι σήμερα τέτοιες εταιρείες μ' επιβατικά αυτοκίνητα. Κι' όπως τα Ιπποκίνητα άμάξια σχεδόν εξαφανίστηκαν με τήν επικράτηση του Αυτοκινήτου, έτσι και ταυτοκίνητα θα εξαφανισθούν γρήγορα με τήν επικράτηση του Αεροπλάνου. Γιατί το μέσο αυτό τής συγκοινωνίας, διαδεδομένο όλοένα, θα δειχθώ ανώτερο, ταχύτερο, ασφαλέστερο και... διασκεδαστικώτερο. — Λοιπόν, θεϊς, τί λέτε; με ρώτησε ο άνιψιός μου μετά τήν ανάγνωση του παραξένου αυτού γράμματος. — Δεν ξέρω. Να σκεφθώ, να εξετάσω και προπάντων να περιμένω. — Α, μα δεν έχω καιρό! — Γιατί τόση βία; Για το μέλλον πάντα σου λένε... — Ναι, αλλά δεν μπορούν να με περιμένουν. Αν άργήσω, θάποταθούν σέ άλλον. Και μπορεί να χάσω. — Τότε δέξου, τί χάνεις; — Μα ζητούν έγγύηση, άρραβώνα. Κι' αν ή επιχείρηση δεν είναι τίποτα, χάνω αυτές τής χιλιάδες. — Όστε το ζήτημα είναι αν πρέπει να τίς θυσιάσης; — Άκριβώς. Λέτε λοιπόν να γίνουν μια μέρα, και κάπως γρήγορα, αυτά που προβλέπει το Έργουσαίο;... Είπατε, έχει πάρει προνόμιο για ένα μοντέλο αεροπλάνου. Λέτε να διαδοθώ τόσο πολύ, να αντικαταστήσω, εν μέρει έστω, το αυτοκίνητο;... Έγώ έχω κάποιες άμφιβολίες, αλλά κάτι μου λέει μέσα μου πως θα γίνω. Κι' αν γίνω, μπορείτε να φαντασθώτε τί «έργουσαία» είναι αυτή. Ξέρετε ότι σήμερα στην Ελλάδα, λειτουργούν διακόσιες χιλιάδες αυτοκίνητα; Πρό δέκα ετών δεν ήταν δλα ούτε διακόσια. Άς υποθέσουμε ότι έρχονται τώρα σέ λίγο τα πρώτα μικρά επιβατικά αεροπλάνα. Μετά δέκα χρόνια τί γίνεται; Μήπως, πραγματικώς, κάθε εύπορος άνθρωπος, κάθε καλό σπίτι, θα έχη το δικό του όπως σήμερα έχει έν' αυτοκίνητο; Κι' έναν «αεροπόρο-όδηγό» όπως έχει τώρα ένα σωφέρ; Και θα μάθουν πολλοί να οδηγούν μονάχοι τους, όπως τώρα σωφέρουν; Και θα υπάρχουν μεγάλα μαγαζιά που θα πουλούν τέτοια αεροπλάνα και εξαρτήματα για τίς επισκευές; Έδώ σας θέλω! — Όστε... κάτι σου λέει μέσα σου πως αυτά δλα θα γίνουν; — Ναι, ναί! — Λοιπόν θα γίνουν! — Α!... Τα μάτια του άνιψιού μου έλαμψαν

από χαρά. Χαρά για τα κέρδη που μπορούσε να πραγματοποιήση ή επιχείρηση, αλλά και χαρά γι' αυτή τή μεγάλη πρόοδο του κόσμου: να πετούν όλοι όπως τώρα τρέχουν!... — Λέτε λοιπόν να θυσιάσω;... — Να θυσιάσης!... Θα φανγής έτσι πώς, σά νέος άνθρωπος, έχεις πεποιθήση στην πρόοδο και στο μέλλον... Κι' αν χάσης και μερικές χιλιάδες, εσύ τίς κερδίζεις απ' άλλο; — Έχετε δικιο. Νά, ένα σπρώξιμο ήθελα κι' εγώ. Πάω να τους γράψω ότι δέχομαι! Κι' ο άνιψιός μου έφυγε... πετώντας. Έμεινα συλλογισμένος. Τόν είχα συμβουλέψει καλά; Δεν ήξερα τίποτα θετικό, μα και μέσα «κάτι μου έλεγε μέσα μου» πως το μέλλον άνήκει στο «αεροπλανακό»... Σέ λίγο, έν' αυτοκίνητο σταμάτησε στην πόρτα μου. Τόδηγοσε μονάχη μια νέα κυρία, από τίς πιο πλούσιες, τίς πιο κοσμικές και τίς πιο σόφες. Συνεργάζεσαι στην «Νέα Έστία και μου έφερε το άρθρο τής. Κλείδωσε το αυτοκίνητό τής για να μη μπορεί κανείς να το βάλω σέ κίνηση και να τής το κλέψει, έβριζε το κλειδί στο ταυνάκι τής κι' άνέβηκε ως το γραφείο μου ζωηρή, φαιδρή και λίγο λαχανιασμένη. — Τα μάθατε; τής είπα. Έρχονται σέ λίγο μικρά αεροπλάνα, αμερικάνικα, επιβατικά, με δυο-τρεις θέσεις το καθένα. Θα πάρτε κανένα, να μου φέριστε το άρθρο σας πιο γρήγορα και να μου το δίνετε απ' το παράθυρο, χωρίς να κάνετε τόσες σκέψεις; — Άκούτ' εκεί; μακάρι!... — Και ξέρετε, δεν θάναυ ακριβά. Αφού θα συγχωνίζονται ταυτοκίνητα, θάναυ ίσως και φτηνότερα. Μόνο ο αεροπόρος-σωφέρ μπορεί να κοστίζη και να μη βρίσκειται κι' εύκολα... — Ω, γι' αυτό σκοτίζεστε; Και δεν μαθαίνω αεροπόρος-σωφέρ εγώ, να οδηγώ μόνη μου, όπως το αυτοκίνητο; — Δεν είχα πιά άμφιβολία: Νά ο κόσμος που προδούει, που θέλει όλο το καλύτερο, που γυρεύει όλο το τελειότερο. Λοιπόν να το ξέρετε: Σέ λίγο, δλ' αυτά ταυτοκίνητα που βλέπετε, θα παλιώσουν και θα χροστευθούν σάν τ' αλογάμαξα. Το μεγάλο επιβατικό αεροπλάνο, το αερόπλοιο, θα είναι για τα μεγάλα ταξίδια. Το μικρό με τίς λίγες θέσεις το άεραμάξι, θα εκτελή τίς συγκοινωνίες μέσα στην πόλη και στα περικόρια. Οι πλούσιοι θα έχουν το δικό τους, οι άλλοι θα νοικιάζουν ταγόρατα. Κι' ο άνιψιός μου, αν πρόλαβε πραγματικώς να παντησώ σ' εκείνο το γράμμα, — γιατί δεν τον είδα από προχθές, — θα είναι ο γενικός αντιπρόσωπος στην Ελλάδα του πρώτου αμερικανικού Έργουσαίου. Σας άσπάζομαι ΦΛΙΔΩΝ

Η άρρωστη γυναίκα που γράφει στο σκατάκι τής Αϊζα.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο — Πήγε στο Σόνεν όπου ήλπιζε να βρω δουλειά, κι' αλήθεια άρχισε να εργάζεται στο έργοστάσιο τής Γάχαρης του Γιοντεμπεργκα. Ήταν προκομμένη και καλόκαρδη εργάτρια κι' έλες τήν συμπαθοσάν και τήν θαύμαζαν για όσα μπόρεσε να περάση. Αυτή όμως, όταν έπαινοσσε τα παιδιά τής, έλεγε: «Σέ λίγο θα πεθάνουν». Και έδλεγε αυτό χωρίς να τρέμη ή φωνή τής, γιατί είχε πιά συνηθίσει στην ιδέα πως δεν μπορούσε να γίνω άλλοιούτικα. Αλλά δεν έγεινε όπως το περίμενε. Κι' αντί για τα παιδιά, άρρώστησε αυτή ή ίδια. Στην άρχή του καλοκαιριού κατέθηκε με τα παιδιά στο Σόνεν. Κι' όταν ήρθε το φθινόπωρο, ή Αϊζα και ο Μάτα έμειναν μοναχά τους. Ένόςσά ή μητέρα ήταν άρρωστη, έλεγε στο παιδιά τής ότι δεν είχε μετανοιώσει ούτε μια στιγμή που πήρε τήν φτωχή γυναίκα σπίτι τής, κι' αυτό δεν έπρεπε να το ξεχάσουν. Γιατί όταν κανείς έχει φερθεί σωστά, τότε δεν του φαίνεται βαρύν ο θάνατος. Κάθε άνθρωπος πρέπει να πεθάνη μια μέρα, τον θάνατο κανείς δεν μπορεί να τον άποφύγη. Αλλά το να πεθάνη με άναπαυμένη ή με βαρεία τήν συνείδησή του, αυτό εξαρτάται απ' αυτόν τον ίδιο. Σάν πέθανε ή μητέρα, όλο το χωριό πήρε τα παιδιά στην προστασία του. Ο σπιτονοικοκύρης τους τα έπαι, να κρατήσουν το δωμάτιο, άρκει να τού φυλάγουν τίς χήνες. Έτσι είχαν εξασφαλισμένη τήν κατοικία τους. Όσο για τήν τρέψη τους, φρόντιζαν τα ίδια γιατί περναν απ' τους χωριάτες βοότυρο κι' αυγά και τα μεταπουλούσαν στους εργάτες του έργοστασίου. Ήταν πολύ ταπεινά και τίμα παιδιά και μπορούσε κανείς να τα εμπιστευθώ το κάθε τι. Το κορίτσι ήταν πιο σιωπηλό και σοβαρό και μ' όλο που ήταν μοναχά δεκατριών ετών, σκεπτόταν και φρόντιαν σάν μεγάλη. Το άγόρι όμως που ήταν το μικρότερο, ήταν ένα εύθυμο και όμιλητικό παιδί κι' ή αδελφή του έλεγε πάντα γι' αυτόν, ότι φλυαρούσε σάν τίς χήνες στο λιβάδι.

Αυό χρόνια είχαν περάσει από τότε που έμειναν τα παιδιά στην Γιοντεμπεργκα, όταν ένα βράδυ στο σχολείο ήρθε ένας ξένος γιατρός κι' έκανε μια διάλεξη. Η διάλεξη ήταν μόνον για τους μεγάλους, αλλά τα δυο παιδιά κάθησαν και τον άκουσαν. Μιλούσε για μια φοβερή ασθένεια, τήν φθίση, που έχει τόσα θύματα τον χρόνο. Μιλούσε πολύ εύληπτα και καθαρά και τα παιδιά κατάλαβαν κάθε του λέξη. Σάν τελείωσε ή διάλεξη, έμειναν στο σχολείο και περίμεναν κι' όταν είδαν τον όμιλητή να βγαίνει, πίστρησαν απ' το χέρι, τον πλησίασαν και τον ρώτησαν αν μπορούσαν να του μιλήσουν. Ο γιατρός άπόρησε λιγάκι όταν είδε τα παιδιά αυτά που στέκονταν μπροστά του με τα στοργικά παιδικά τους προσώπια και που του μιλούσαν με τόση σοβαρότητα σάν να ήταν τρεις φορές μεγαλύτερα απ' τήν πραγματική τους ηλικία. Τους έπαι όμως πως μπορούσαν να τον ρωτήσουν ότι ήθελαν. Τότε τα δυο παιδιά του είπαν δλα όσα είχαν γίνει σπίτι τους, κι' έπειτα τον ρώτησαν αν νόμιζε πως ή μητέρα τους και τ' αδελφια τους είχαν πεθάνει απ' τήν ασθένεια που είχε περιγράψει στη διάλεξη του. «Ναι, αυτό είναι πολύ πιθανό», έπαι ο γιατρός. «Μόνον αυτή ή άρρώστεια μπόρεσε να είναι.» Τα παιδιά ρώτησαν ακόμη αν νόμιζε ο γιατρός ότι, αν οι γονείς τους γνώριζαν αυτά που έμαθαν άπόψε οι δυο τους και λάμβαναν όλες τίς προφυλάξεις, έκαίχαν τα φορέματα τής άρρώστης και δεν κοιμόταν πιά στο κρεβάτι, αν θα ήταν ακόμη στη ζωή αυτοί που πενθούσαν τώρα. Ο γιατρός έπαι πως κανένας δεν μπόρεσε να τήν πη αυτό με βεβαιότητα, είχε όμως τήν ιδέα πως κανείς απ' τους δικούς τους δεν θα πέθαινε, αν ήξερε να φυλαχθώ απ' τήν άρρώστεια. Πρίν κανουν τήν τελευταία τους έρώτηση, τα παιδιά έδίστασαν για μια στιγμή, αλλά στο τέλος μάζεψαν όλο τους το θάρρος, γιατί αυτό που θα ρωτούσαν τώρα ήταν το σπουδαιότερο απ' δλα. Τόν ρώτησαν λοιπόν αν ήταν αλήθεια

πως άρρώστησαν επειδή ή τσιγγάνα είχε καταραστεί τήν φτωχή εκείνη γυναίκα. Δεν ήταν κατάρα αυτό που τους είχε τύχει; «Όχι», αυτό μπόρουσε να τήν με βεβαιότητα, ότι δεν ήταν, έπαι ο γιατρός. Κανείς άνθρωπος δεν μπόρουσε μ' αυτόν τον τρόπο να κάνει έναν άλλο να άρρωσθήση. Κι' έπειτα, καθώς έπαι και πρίν στην όμιλία του, ή άρρώστεια αυτή ήταν σκορπισμένη σ' όλοκληρη τή χώρα και σέ πολλά σπίτια είχε κάνει τήν ίδια θραύση όπως και στο δικό τους. Σάν είπα αυτό ο γιατρός, τα δυο παιδιά τον ευχαρίστησαν και έφυγαν. Τήν άλλη μέρα όμως παρουσιάστηκαν στον κύριο τους και του είπαν να βρω άλλα παιδιά για να φυλάνε τίς χήνες, γιατί αυτά έπρεπε να φύγουν, να πάνε να βρουν τον πατέρα τους και να τού πουν πως οι δικαί τους δεν πέθαναν από τήν κατάρα τής τσιγγάνας, αλλά από μια συνηθισμένη άρρώστεια. Στην άρχή τα παιδιά πήγαν στην πατρίδα τους, στο Σουνέρμπο, κι' όταν έφθασαν εκεί, είδαν με τρόμο το σπιτάκι τους να καίγεται. Τότε κατάφυγαν στο σπίτι του παπά, κι' αυτός τους έπαι ότι ένας που έργαζόταν στους σιδηροδρόμους, είπαι πως είδε τον πατέρα τους στο Βάλμπκεκ στη Δαπωνία. Τότε έργαζόνταν στα μεταλλεία και μπόρουσε και τώρα ακόμα να είναι εκεί, αλλά αυτό δεν ήταν σίγουρο. Σάν άκουσε ο παπάς πως τα παιδιά ήθελαν να πάνε στον πατέρα τους, έφερε ένα χάρτη, τους έδειξε πόσο μακριά ήταν ή Δαπωνία και τους έσύστησε να μην επιχειρήσουν ένα τόσο επικίνδυνο ταξίδι. Τα παιδιά όμως είπαν ότι έπρεπε δίχως άλλο να πάν να βρουν τον πατέρα τους. Έίχε φύγει από τήν πατρίδα του γιατί ενόμιζε πως κι' εκείνος ήταν άτιος του θανάτου των παιδιών του και τώρα έπρεπε να πάνε να τού πουν πως έκανε λάθος. Τα παιδιά είχαν λίγες οικονομίες, προτίμησαν όμως να μην τίς ξεοδέψουν στο σιδηρόδρομο, κι' έτσι αποφάσισαν να πάνε με τα πόδια. Κι' αυτό δεν το μετανόωσαν, γιατί έκαναν ένα θαυμάσιο ταξίδι. Μια μέρα, μόλις είχαν αφήσει πίσω τους το Σμαιλαντ, πήγαν σ' ένα χωριάτοσπιτο για ν' αγοράσουν κάτι για να φάνε. Η χωριάτισσα ήταν μια πολύ καλή και όμιλητική γυναίκα και ρώτησε τα παιδιά ποιά είναι, κι' από που έρχονται, κι' εκείνα τής διηγήθηκαν όλη τήν ιστορία τους. «Ω, Θεούλη μου! ω, Θεούλη μου!» έλεγε από ώρα σ' ώρα ή γυναίκα, ένόςσά εκείνα τής μιλούσαν. Έπειτα τάβαλε να φάνε καλά, και δεν άφησε να τήν πληρώσουν. Τότε τήν ευχαρίστησαν και σγκώθησαν για να εξακολουθήσουν το δρόμο τους. (Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΟΥΔΗ

σιεθθ στην «Οιολογένια», δέν μπο-
ρει νά ξαναδημοσιευθῆ. «Παρα-
σμένη Λόγια» κκι «Στό εφημερη-
σι» τού Νησιού τής Αφροδίτης
(πυλ' θυσανήγγωτα, με εέθωρο
μελάνι, κκι δέν μπόρεσι νά τῶ
κκολληθῆσσι) ἔαρχα ὅμοι· μού
φάνηκαν) «Ένα ἄρλο πιεζιθῆ»
τῶ Νανάρχου Μισούλη (πολύ
γόνισμα, ἀλλῶ κκομοσεκφρομένο·
νά τῶ κκινη σῶ ἀπλοῦς ερη γλῶσ-
σα, χωρίς «δοσις» κκι «ένουσις»
κκι νά μού τῶ ξναστειλῆ).—Θῶ
ἐξακολουθῆσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οἱ δὲν ψευδώνυμον ἐπιγράφεται ἢ ἀνα-
νεύθται, ἂν δέν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δι-
καιοῦτος ὁρ. 10. — Τῶ ἐγκρίνωμεν ἢ
ἐναντιομεν ἰσχυρῶς μέχρι τῆς 30 Σεπτε-
μβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α
ἐγκρίων εἰς ἀγρία κκι ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κρι-
σεις.

Νέα Ψευδώνυμα: Γρόδου,
ἄ. (ΑΠ). Παγνιδιόρικη Γατού-
λα, κ. (ΦΑ). Χρυσοθήρας, ἄ.
(ΚΣ). Τριπιδωμῆς, ἄ. (ΣΠ).
Αγριοκρανταφυλλιά, κ. (ΑΚ).
Λιπώσκυλος, ἄ. (ΑΑΑ).

Ἀναγνώσεις Ψευδωνύμων:
Σταυραετός, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀπαξίεται τῶν;
φίλου; τῆς: *Τῶν Μονάχων* (δ
κ. Φαίδων ἔλαβε τῶ γράμμα σου
κκι γέλασε πολὺ με τῶ περιστατι-
κά πού τῶ διηγεῖται σχετικῶς· με
τῶ ἐνεσικῶ τῆς κατευθύνσεως· εἰ-
χαριστεῖ τῶς γονεῖς σου πού πα-
ρακολούθησαν με ὅσο ἐνδιαφέρο τῆς
Ἐπιστολῆς τῶν) Γ. Α. Κ. δέν ἔβ-
ρω τῶ σπῆτι τῶ κ. Βεγγόγλου· μπο-
ρεῖς ὅμως νά τῶ γράψῃς σὲ γρα-
φεῖο πού ἐργάζεται, Ἐταιρεία «Α-
θηνῶν» ὁδὸς Βασιλίου· Ἀγκάθι (εἰ-
δες βέβαια τῆν ἐγκριση τῶ ψευ-
δωνύμου σου· χάρω πού ἔκ μού
γράψῃς τῶα τακτικῶς) *Πέτρον*
Πιονοῖ (ἔλαβε κκι τῶ δυό, ἢ κκι
διαλέξω τῶ καλύτερο, γαί; ὅμοι
(εὐχαριστῶ πολὺ· κκι ἔλπίζω νά
μὴν κκινη; πάλι ἕνα ἔρλο νά μού
γράψῃς) *Κόκκινον Δάβρολον* (νό-
στιμο· ἀλλῶ με τί δικαίωμα ἔκ τῶ
ἀναδημοσίευσι); *Μέλιουσαν* (ἴποσ·
ἄλλο, ἀλήθεια, δέν εἶχε; νά μού
γράψῃς; ἀπὸ γαί τῶ βραβεῖο σου
σὲ σχολεῖο; εὐτυχῶς πού μού ἔδ-
ραφῃν ἄλλοι κκι τῶ ἀνήγγελα...) *Δόλην Πιουρῶ* (εὐχαριστῶ πολὺ·
δυστυχῶς; ἀπὸ τῶν κκιρῶ δέν δέ-
χομαι κομμάτια γαί τῆ Σελίδα ἀπὸ
τῶ, ἂν θέλῃς; ἢ μού τῶ ξναστει-
λῃς ὅταν ἔκ ἰδῆς ὅτι δέχομαι) *Δούλαν Τσίρου* (κκλῶ; νά ἔλθῃς!
Ἐταιρῆ) *Στερεῶ Χαμόγελο* (ἔχεις
λάβῃς; κανένα γράμμα πιεζιθῆ μού
δέν τῶ πετῶ σὲ κκλῶ; ἂν εἶχε;
μὲν ἀντιλήψη διαφορετικῶ ἀπὸ τῆ
δικῆ μου, ἢ κκι προσιποθεσι νά σοῦ
δαῖσω ὅτι ἢ δικῆ μου εἶναι ἢ ἀρθῆ;
ἀλλῶ δέν ὅταν εἶχα τόπο ὅταν ἔλα-
βα τῶ γράμμα σου ἔκαίνο ἄ σοῦ
ἀναπιθῶ τῶ ἔγγραμα· ὅσο γαί τῆν
ἐξήγηση τῆς φράσης; σου κκι τῆν
ἀπόδειξη ὅτι ἢ «πορελῶ» εἶναι τῶ
ἀντίθετο τῶ «μυθιστορηματός»,
μπορεῖ νάχῃς δικίω, ἀλλῶ τότε ἔ-
πρεπε νά βάλωμε ἀπὸ κομμάτι σου
μὲ σημασιωη πού νά ἔ ἔξηγῆ
αὐτῶ δια). *Νερόμαλον* (ἢ εἰ-
δες ἔκ ἀπὸ τῶ ψευδώνυμο σοῦ ἐ-
διαλέξα· πού εὐχαριστῶ;!) *Ἐ-
γῶ* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ) *Ἐθι-
κῶν* *Χρῆμα* (εὐχαριστῶ πολὺ γαί
τῶ κκλῶ λόγια· κκι τί ὅμοιο
γράφω! γαί μού γράψῃς συ-
χαρῶς) *Πυγολαμπίδα* (ἔλαβε, εὐ-
χαριστῶ) *Κυροπόδη* (ἔλαβε 2
λοσῶ, κκι ἔχω σ-τῆ διάθεσι σου 9
δραχμῶς) *Μελαχρονῆν τῶ Σπεί-
την* (με τῶ ἔκδοσιον Ἐταιρῆ Γ
τετρ.) *Ἐδοστῆριον Παξινῶν* κκι.
*Περικλοῦδα, Μάρον Σ, Πλε-
αδῶν. Μοκῶν* (ἔλαβε).

**Εἰς ὅσας ἐπιτολάς ἔλαβε μετῶ
τῆν 17 'Ιουλίου θάπανθῆσω σὲ
ἐρχόμενο.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 21 Σεπτεμβρίου.

511. Λεξιγραφος
Τόπον ἐπίγραμμα κκι ζῶο
Τρομερῶ κκι φοβερῶ,
Ἐνωμένα κάνουν ἄλλο,
Ἄβλαβο ὅμως κκι μικρῶ.
Γαυῶνος

512. Λογοπαικτικῶς Λεξιγραφος
Ὁ συγδάτης σοῦ προτείνει,
Φίλε λύτη, ἂν εἶσαι φίνος,
Νά σκαρῶστετε νησάκι
Μόνωι οἱ δυό σας, σὺ κκι κεινός.
Ἐδοστῆριον; Παξινῶς

513. Συλλαβογραφος
Τῶ πρῶτῶ μού εἶναι γράμμα,
Τῶ δευτέρῶ μού ἐπίσης·
Με τ' ὄλο μου, τί θάμμα!
Νά γνῆσι; ἔχεις πλάμμα·
Μά κκι νά... σαλατισῆ.
Μπορεῖ

514. Δίνιγμα
Ἐνας μεγάλῶς ποταμῶς
Τῶροσενικό μου,
Τῆς κυρῶ·Μεσῆας...θῆλυκῶ
Τῶ θῆλυκῶ μου.
Νέμεσις

515. Ψαροῦκκιλλον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νά συμπληρωθῶν οἱ ἀστέρ-
σοι διὰ γραμμάτων ὅστε νάνα-
γινῶσκωνται κατὰ σειρῶν: Μέ-
γας Ἀγγλῶς φιλέλληνη· ποταμῶς
τῆς; Εὐρώπῆς; γυνῆ τῆς Γρασοῦ;
ἔρχαῖα ὀρωσιστῆ βασιλίσσα· ἔ-
θνικῶν· ὅπου ἀράζον τῶ πλοῖα·
κριτῆς· τῶ Ἄδου· βασιλεὺς τῶν
Βαβυλωνίων.

Αουλοῦ Μ. Ἀρμάς,
516. Κρυπτογραφικῶν
128456728 = Ἄρχ. συγγραμ.
21468 = Πλοῖον.
36128 = Ὀρυκτῶν.
42754128 = Ζῶον.
5231528 = Πάπας Ρώμῆς.
6146528 = Ἄρχ. ποιητῆς.
76568 = Μυθολογικῶν.
8237327 = Ἀκρωτήριον.
Μοιραῖον Ἀκρογιάλι

517-521. Ὁμῶνα
1.—Ἀόριτωῦ κοινοῦ ὀμήματος
κκι πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος.
2.—Νεαρῶν ζῶων κκι σμησιῶν.
3.—Ἰχθύς, μονῶς βάρους κκι
σμησιῶν.
4.—Συγκριτικῶν ἐπιθετῶν κκι
μέσων συγκοινωνίας.
5.—Πόλις κκι κάλυμμα.
Κανστ. Π. Ἐνέος

**522. Ἀμροστιχίς ἐξ ἀφηρη-
μένων**

Ἀπὸ ἐκῶστην τῶν κατοτέρῶ
φράσεων θῶ εὐρεθῆ σχετικῶν
ἀφηρημένων, κκι τῶ ἀρχικά τῶν
ἀφηρημένων τούτων θῶ σχημα-
τίσω βασιλεῖα τῆς Πρωσίας.

1. Ἐγῶ κκι ὁ Πέτρος εἰμεθα
φίλοι στενοί. 2. Εἶμαι πολὺ δυ-
νατῶς! 3. Δέν χωνεῖω αὐτῶν τῶν
ἄνθρωπων! 4. Ἐγελῶσαμεν ὀ-
λοῖ! 5. Δέν ἐτόλμησα νά τῶ βῶ-
λω μαζί του! 6. Ὅποιοι δου-
λεύει, φτάσει δέν φοβῆται! 7.
Πῶς τρέχει αὐτῶ τῶ ποταμῶ! 8.
Ἐμβλέθησα πολὺ, ἀλλῶ ἐπῆ-
ρα τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν, 9. Ἀύ-
τος ὁ ἄνθρωπος κκιμεν ἀνοκτοσε
κακῶν! 10. Μὴν κἀθεσαι ἄλογῶς!
11. Δέν ἀλλάξω εἰκόλα ἀρχῶς
κκι ἀισθήματα. Τζακ

523. Μικτῶν
βολκς· -ι· -γ· -αη· -τ· -νοια· -τυ· -ει
Νεράδα τῶν Γαλλῶ

524. Γρίφος
ο ο ο ο ο
ο ο ο ο ο
ο ο ο ο ο
ο ο ο ο ο πολ Η γλι Κ
ο ο ο ο ο
ο ο ο ο ο
Ἄρσιμς

Αἰὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς

525. Mois en Triangle
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Κόκκινη Μιραμπέλ

526. Vieux Rebus

Dans ce coin on peu plie
On peut bien y trouver
Un fruit tres connu,
Un arbre pas inconnu,
Ἀνδρακουστῆ

ΑΥΘΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀοκήσ. τῶν φῶλ. 19
269. Λεονίδας (λεῶν, Ἰδα, ς)·
— 270. Ἀίας (αἰ, ἄς)· Ἀσία. —
271. Πάρος· Παρίσι, — 272. Πά-
κας· παπῶς, — 273.
ΕΛΑΙΟΝ· 274-275. 1. Ἄγις
Α· Α· Ρ· Ο· Σ· ἄγις, ἄλλος, ὄλος,
Α· Ρ· Η· Σ· ὄρος, ἄλλος, Κῶ-
Ι· Ο· Σ· ὄρα, 2. Ἄρα,
Ο· Σ· ὄρα, ἦρα, ἦρα,
ὄρος, ὄρος, ἴσος, ἴπος. — 276-
280. Διὰ τοῦ Π: τόπος, Πάρος,
κυρῶ, ποταμῶς, ἄρα. — 281.
ΑΕΤΟΣ· ΙΑΣΩΝ (Ἄξιός, Ἐ-
λατι, Τι. Σιφῶνη, Ὀμῶς, Συ-
Ναγις). — 282. Παλιῶ μού τῆχνη
κόκκινω. — 283. Ange-nage. — 284.
Qui me flatte me nuit.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔος 10 τῶ πολὺ λέξει με ἀπλῶ
στοιχεῖα ὁρ. 6 (τῶ ἔκατον τιμήμα.)
Πῶρον τῶν 10 ἔξων 60 λεπτά ἢ λέ-
ξι· με πῶρα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 κκι
με κεφαλαῖα ὁρ. 1.
Ὁ χωριστῶς στίχος ὁρ. 3.
Ἡ προπλήρωσι εἶναι ἐπιπλήρητη.

/KH — 612/

Α λέξις Κ., γαί τῶν ὀνοματῶν τῆς κελῆ
σου· νοῦας ἔγκάρδια συλλυπητίσια.
Ἰβρῆν

/KH — 13/

ΣΥΜΒΟΛΟΙ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
Ματαμένη Γαῖα, ἰπποκρυφιστοῦμε
γὰ τῶσπῶμα. Ἐπελετῶ ἄσιν γαί νά
στείλωμε ὄρα.

/KH — 614/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»
Ἰαγωνιστῶς ὀνοματῶν. Ἐσκαρῶς στεί-
λωνται εὐχαριστοῦμεν.

/KH — 615/

Αριστοκράτισα· Βούλα Γιαννοῦλο-
πούλου. Χά! χά! χά! Πῶς χαίρει-
σι σὲ τῆ Νινῶ Χρῆτῆ ἐν μέροσι σου.
1312

/KH — 616/

Ὁ ἰδιαιτιστοῦς κκι ἰδιαιτέρα, ἢ Μι-
μῶσα, Ροζῆτα, Ρουεῖτ, Ἀγριπποῦλα,
Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Γαλαξίς, Νέμε-
σις, ἔβηθη Γατούλα, Ἰσορομαλλῆ, Καρ-
μιν· Σάββα, Ἐβῶλη, Ἀκασίη, Τῶν Μο-
νάχων, Βιολέτες, Φιλίππος, ὁ κκι μόνω τρι-
εστυχησῆν τῆν ἈΡΤΕΜΙ ἰστέλλοντάς
τῆς ἕνα τετραδίου στήν Ἀσί· C. Voglis
(pour Caty) Port-Saïd, Egypte.

/KH — 617/

Αλληλογραφῶ κκι ἀνταλλάσσω Μ. Μοστί-
κά με ὄλους· ες. Ἰδιαιτέρως περιμένω
ἀπὸ τῆ Νῆσῶν τῶν Παιωνίων, Μακ-
την, Μιμῶν, Ἐλιεγγίνην, Γ. Ὀυ-
βῆς κκι Ἀγυπτίαν. Ἄσιν; (ΚΖ — 1082).

ἈΤΡΟΜΗΤΟΙ ΚΡΗΣ

/KH — 618/

Αγαπητῆ μου Ἠλιόβγαλτῆ, χρόνια πολ-
λά κκι εὐτυχισμένα γαί τῆ γιορτῆ σου.
Ἀγῶλακη, Βαλέντια

/KH — 619/

Αγαπητῆ μου Ἀριστοκράτισα, χρόνια
πολλά κκι εὐτυχισμένα γαί τῆ γιορτῆ
σου. Βαλέντια

/KH — 620/

Αρσιμς, μιράδα, με ἔγχασι! Ἀνταλ-
λάσσω τετραδία, Βούλα Βαρέλλα,
Πορταρῆ Βόλου.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλεω.

/KH — 621/

Ο Σύλλογος Ἐκείσερος, ἕνωσι ἀπὸ
γεν ἐκινήσων εἰς τῶν (ΚΒ' — 485)
διαγωνισμῶν τῶν, τῶν παρατείνει μέχρι τέ-
λους Ἀδριανῶν· στείλατε εἰς τῆν ἄσιν
(ΚΗ' — 578).

/KH — 622/

Εὐχαριστῶ ὄλους μού ἐπέλεξαν τετρα-
δία κκι περιμένω ἐκ ὄλους τῶν
ἔλλοσις, Ἀρσιμς, Κίρα, Ἠλιόβγαλτῆ,
Ἀμαροῦλις, Σοῦλη, Ἠλιόκωστι, ἀπὸ εἰς
ἰδιαιτέρα. Ἄσιν; (ΚΗ' — 542)

Ὀντροκλέχτρα

/KH — 623/

ΒΟΛΩΤΙΚΗ ΤΡΕΦΗ ΠΕΡΑ

Σ τῶ διαγωνισμῶ μού μόνωκολληθεῖσα·
ἔδωκα τῶν Μάκκτωφ. Τοῦς ἄλλοις
εὐχαριστοῦμε θερμῶ.

Διαγωνισμῶν: Πούλια
Ἀπορίσμων Ἀντιπροσώπων: Ἐσρῶν;
Σοῦλη, Ἀορίσις, Φιλαδελφῶν, Ἀμοσῶσις;
Βλασιδῶν.

Ἀντιπροσωπεῖων: Ρέε
Προσεχῶς ἀποκαλύφῃς πού δάνα-
στασθεῖτε. Περιμένετε κκι... Τρέ-
μετε! ...

/KH — 624/

Ποικηροῦσα Διανομισμῶν Γραφῆμων,
Προσέλιθι ὄμοιως, ἄρα ἔλεπῆ.
Ἄσιν: Μιλιθῶν Ἀλέξη, Ἄσιν Νι-
κόλαον Κρήτης.

/KH — 625/

Ο ὀνομῆς Φλόριος, Ἐμροναῖος Μάρ-
τῶς, Γεώργιος Ἀνεμογιάννης. Χά
χά! Ἄσιν! ἔαΝΘΟΙ ἄΝΚΟΙ

/KH — 626/

ΤΙΣ, εἰ ἔρω ἄλληλογραφεῖς
ΚΥΡΙΟΣ Χ

Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, σὲ παρακαλῶ γρά-
φε μου ἀκριβῆ ἄσιν σου. Ἀλένα